

bevskanje. Tudi hlapec Blaž je pokal z bičem, kož da imenitnega peskà še ne vidi. Pesèk Onči pa je vsak pot zvesto lajal in zvesto spremljal voz do konca vasi. Konja pa in hlapec se niso zmenili zanj. To početje se je Ončiju zdelo zamalo, tako zamalo, da se je ogorčen vračal in godrnjal: »To so tesla kmečka!«

Desetič je že peljal gnoj hlapec Blaž — bila je pač pomlad — in desetič ga je že spremljal pesèk Onči s svojim zabavljanjem. Tedaj je hlapec Blaž zamahnil z bičem kakor za prav mogočen pòk in vžgal peskà Ončija — kakor da se mu je ovila goreča žica okrog zadnji nog. »Jej, jej, jej,« je jokal Onči domov. »Jej, jej, jej!« Potem pa je umno pomislil, da ga je bolečina malodane kar minula: »Saj bi bil še ubil konja, zarobljenec kmečki, da bi ga bila ta zadela in bi je ne bil prestregel jaz!«

Ampak kaj takega pa še ne! Pesèk Onči je spet sedel ob poti in mimo je šel kar cel polk vojakov. Kaj cel polk! Cela vojska! Najprej je jahal na belem konju imeniten mož — biti je pač moral kralj sam — v solncu mu je sijala potegnjena sablja. In pesek Onči je tenko zalajal. Prav takrat, da, prav takrat je skoraj prav tako tenko zavpil tudi tisti imenitni mož, ki je jahal naprej na belem konju in se mu je bleščala sablja v solncu in ki je moral biti sam kralj.

»Od straha je zavpil, zbal se me je,« je pomislil Onči. In čudo! Ves polk, kaj ves polk, cela vojska se je pognala v tek: tekel je najprej tisti imenitni mož na belem konju, tekel je ves polk konjikov, tekel je potem ves polk topničarjev, da so ropotali in odskakovali težki topovi, tekel je celo ves polk pešcev: top, top, top, da so kar zehaje lovili sapo. Pesèk Onči pa se je čudil: »Kaj takega pa še ne!«

Brž je stekel k mami: »Mama, kaj takega pa še ne! Ves polk, kaj ves polk, celo vojsko sem pognal danes, da je bežala! Kralj je jahal najnaprej, pa se me je tako ustrašil, ko sem zalajal, da je zavpil in zbežal. In potem so vsi bežali: najnaprej kralj, potem konjiki, potem topničarji, potem pešci, top, top, top, ves polk, kaj ves polk, cela vojska!«

Mami se je dobro zdelo in je pohvalila sinka, rekoč: »Majhen dečko — velik mož!«

//

Anton Komar:

Kobilar.

Zrele črešnje so zobali kakor nič
vrabec, vrabulja, škorec in še en ptič.
Priletel pa je v zlatem fraku mrčun:
»Kogar ni volja iti, bo čutil moj kljun!«
Vrabec, vrabulja, škorec in še en ptič,
vsi so šli proč, da ne bo tepeža in prič.

Lep je res ta klatež, visoko rumen,
z ženo zeleno pod jelšo poročen.
»Kje si pa ti bil?« začenja prepir,
čuti se nad tabo, ker je smelih manir.
Kmalu pojde na gosposki jug,
rad ga redko vidim — hvali naj ga drug.